

дрѣвѣмъ, чревѣ чревѣмъ, чревѣмъ.

На противъ тоа, кога удареніе-то въ двусложны-те средны имена е на послѣднѣй-а слогъ, тога оно въ множ. числѣ ся повышава на пѣрвый-а, както: лицѣ родъ лица ѿицѣ ѿица, челѣ челѣ, перѣ перѣ, млекѣ млека, множ. лица лицамъ, ѿица ѿица ѿица, чѣла чѣла млека и проч.

§ 132. Средны-те имена, що кончаватъ на ма и иматъ удареніе-то на пѣрвый-а слогъ, въ мн. число го преносятъ на послѣднѣй-а слогъ; както: ѿма, знама, плема, сѣма мн. ѿменѣ, знаменѣ, племенѣ, сѣменѣ, и проч.

§ 133. Нѣкои отъ прилагателны-те кога прииматъ полно-то окончаніе ѿи и ѿи и прѣмѣняватъ удареніе-то; както: старѣ старѣй, ѿстрѣ ѿстрѣй, вѣренѣ вѣренѣй, влаженѣ влаженѣй; а пакъ други го приносятъ на другъ слогъ; както: блѣгѣ блѣгѣй, драгѣ драгѣй, глѣхѣ глѣхѣй, слѣпѣ слѣпѣй.

§ 134. Сложны-те слова прииматъ удареніе-то всегда почти на втора-та частъ, както: добро-дѣтельный, благо-разѣмный, человекѣ-любѣцѣ, скоро-писѣцѣ, золото-ковѣцѣ, ѿстро-ѣменѣ, и проч. Исключаватъ отъ тоа правило: